

Umbra unui clopot

Lorena.craia

La umbra unui clopot vechi
Încă mai crește iarbă gri,
Cu mărăcini, perechi-perechi,
Jilavi de ploi prea străvezii.

Se-aude susurul discret
De ape limpezi din izvor,
Chemând toți cerbii-n menuet
Să se adape-ncetișor.

La umbra unui clopt vechi
Stă poarta naltă, ca din lut,
Șoptind iubirii în urechi
De colbul mut, de colbul mut...

Cu mâini croite-n filigran,
Ce stau împreunate-n rugi - ,
O pavăză iubirii-n van,
Țin moartea vie, ca pe drugii.

„Deschide-mi ochii mei cei orbi,
Să ardă noaptea, ca făclii,
Din buze strânse să-mi absorbi
Sărutul într-o veșnicie!”

O ușă larg i s-a deschis
Spre un consiliu deranjat
De arta care a conchis
Bustul lui Davila, sculptat.

„Nu-mi trebuie nici bani, nu cer
Tributul minții, găunos,
Plătesc bilet pe drum de fier,
Răbdând, mergând numai pe jos.

Din dalta mea, însingurat,
Cioplesc iubirii un cavou;
Să mă iertați, nu sunt argat!
Scrieți-mă voi pe lintou.”

Și văile se liniștesc
Pe drumul său spre sat gorjan,
Mâinile maicii sale-l cresc

Ca-ntotdeauna, an de an.

Se naște poarta porților,
Arc de triumf răzbind de uși,
Zdrobind creștetul morților
Cu pumnul său, murind, Brâncuși.

6 iulie 2016, Constanța